

ἀναπαύεται σήμερον ἐν τῷ κοιμητηρίῳ
τῆς πόλεως ταύτης· ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης
πλακῆς τῆς καλυπτούσης τὸν τάφου του
ἐχάραξαν:

ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΑΛΒΕΡΤΗΣ

δεκαενναετής.

Δὲν θὰ προσπαθῆσω νὰ εἰκονίσω τὴν
θλίψιν τῆς κυρίας Μαλβέρτης καὶ τῆς
Ἀλίσκης· ἡ νέα κόρη ἠθέλησε νὰ γείνη
μοναχὴ, ἀλλὰ τὰ δάκρυα καὶ ἡ ἀπελπι-
σία τῆς θείας τῆς ἔπεισαν αὐτὴν νὰ
μεταβάλλῃ γνώμην.

Ἐμεινεν εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ μετὰ
παρέλευσιν δύο ἐτῶν συγκατετέθη νὰ
συζευχθῆ τὸν Παῦλον! Ὅπως ἡ Ἀλί-
σκη οὕτω καὶ ὁ Παῦλος οὐδέποτε ἐνόη-
σαν τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὅκτῳ μετὰ τὸν γάμον ἡμέρας ὡμο-
λόγησε τὴν ἀλήθειαν ἡ κυρία Μαλβέρτη,
ὁ δὲ Παῦλος καὶ ἡ Ἀλίσκη ἤκουσαν τὴν
βραδείαν ταύτην ἐξομολόγησιν μὲ τὰ
δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὴν ἰδίαν
μάλιστα ἐσπέραν ἐπήγαν καὶ ἐγονυπέ-
τησαν ὁμοῦ εἰς τὸ κοιμητήριον.

Ἐκεῖ χειροκρατούμενοι προσευχήθη-
σαν μακρῶς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἰουλίου,
ἵνα εὐλογήσῃ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν οὐρανῶν
τὴν ἔνωσιν, τὴν ὁποῖαν ἠθέλησε, καὶ
ἥτις ἐγένετο ἡ ἔμμεσος αἰτία τοῦ θα-
νάτου του.

A. B.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΦΑΣΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΝ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

1.

Ὦ, πόσων εἶδον θελκτικῶν παρθένων ὄμμα δύο!
Τοιαύτ' ἡ μάτρα· θύματα θηρεύει τὸ μνημεῖον.
Πρέπει τὸ χόρτον δρέπανον ὀλέθριον νὰ δρέπῃ,
Καὶ αἱ τετραζυγες, χορῶν τῶν παννουχίων, πρέπει
Ῥόδα ὑπὸ τῶν πόδα των εὐώδη νὰ πατώσι·
Νὰ ῤέουν πρέπει ῤύακες γοργῶς καὶ νὰ σθεσθῶσι·
Μὲ τάχος πρέπ' ἡ ἀστραπὴ νὰ σβύνηται ἰδέας,
Καὶ τ' ἄνθη τὰ ἀστέρια περικαλλοῦς μηλέας,
—Χιῶν τοῦ ἔαρος ἡμῶν εὐώδης—ζηλοτύπως,
Τοῦ Ἀπριλίου παγετοὶ νὰ καίωσιν ἀλύτως!

Τοιαύτη εἶναι ἡ ζωὴ ἀείποτε· βαθεῖα
Ἐπέρχεται μετὰ τὸ φῶς ἢ νύξ καὶ ἡ σκοτία,
Κ' ἡ ἔγερσις ἄνω ἐκεῖ ἢ ἔνδον τοῦ μνημείου·
Πέριξ φαιδρῶν καθήμεθα ἀπλήστως συμποσίου,
Πλὴν παραιτοῦντ' ἀθέσειςτων μὲ τεθλιμμένον ἦθος,
Τὸ τέλος πρὶν ἀναφανῆ συνδαιτημόνων πλῆθος!

2.

Πόσας θνησκούσας εἶδον, φεβ' λευκῆ, ροδίν' ἢ μία·
Ἄλλ' ἠκροῶτο τ' οὐρανοῦ μολπὴν κ' ὑπεμεῖδία·
Ἄλλ' εἰς τὴν χεῖρα μέτωπον ἐστήριξε θλιμμένον,
Κ' εἶχ' ἡ φλογίνης ψυχῆ τὸ σῶμά της θραυσμένον,
Ὡς θραυεὶ ὄρνις φεύγουσα τὸν κλῶνα μετὰ βίας·
Μία, ἀλλόφρων, κάτωχρος, βορὰ ζηλοτυπίας,
Ὅνομα ἐφιθύριζε λησμονηθὲν ἡσυχῶς·
Ἄλλη ἐσδέσθη ὡς μολπῆς θρηνούσης λύρας ἤχος,
Καὶ ἄλλη μὲ μεϊδιάμα ἀγγέλου εἰς τὸ στόμα
Ἐξέλειπεν, ὅστις τὴν γῆν ἀναπολεῖ ἀκόμα!
Ὅλοι ἀδροφυτὰ φυτὰ πρὶν ζήσουν μαρανθέντα·
Μὲ τὰς μικρὰς των φωλεὰς πτηνὰ ἀπολοσθέντα·
Περιστραῖ, ἄς εἰς τὴν γῆν ἐχάρισε τὸ θεῖον,
Μ' ἔρωτα καὶ μὲ χάριτας, στεφόμεναι παιδίων,
Ἡρίθμου χρόνους θελκτικῶς μ' ἀνοίξεις μυρι-

[μένας . . .

Πῶς! ἢ δ' ἡ πλάστοδμήματος τὰς ἔχει καλυμμένας;
Πῶς! τόσα ὄντα μαγικὰ μὲ βλέμματα σβύσμένα·
Τόσαι λαμπάδες σβύσασαι, τὸς ἄνθη συντριμμένα!
Ὦ, ἄφετε . . . φύλλα πατῶν τοῦ φθινοπύρου κρύα,
Μακρὰν νὰ φύγω, εἰς δρυμοὺς καὶ εἰς ξηρὰ πεδία . . .
Φάσματ' ἀβρά! ἔρχοντ' ἐκεῖ, ἐγγύς μου, μία, μία,
Ὅποτεν σκέψεις ῤεμβασμοῦ μ' ἀποπλανᾷ γλυκετὰ·
Ἀμφίβολον δεικνύει φῶς καὶ κρύπτει τὴν πλη-

[θύν των,

Καὶ βλέπω, βλέπω μεταξὺ τῶν κλάδων τὴν μορ-

[φήν των,

Κ' ἐν μέσῳ φύλλων λάμποντα γοργῶς τὰ βλέμ-

[ματά των·

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἀδελφὴ ἐρατεινῶν φασμάτων!
Δὲν μᾶς χωρίζει θάνατος οὐδὲ ζωὴ· στηρίζω
Τὸ βῆμά των, ἢ μὲ πτερὰ ἐκείνων πτερυγίζω·
Ἄφατον ὄναρ· ὅτ' ἐγὼ νεκροῦμαι ὡς ἐκεῖναι,
Αὐταὶ δὲ ζῶσιν ὡς ἐγὼ κ' ἐπὶ τοῦ κόσμου εἶναι . . .
Καὶ τότε ὄλ' αἱ σκέψεις μου αὐτὰς παρομοιάζουν·
Τὰς βλέπω, τὰς παρατηρῶ κ' «ἐλθέ ταχέως» κρά-

[ίζουν·

Κύκλω μνημείου ἀνοικτοῦ ἐκ τῆς χειρὸς κρα-

[τοῦνται,

Καὶ σιγαλῶς ὀρχοῦνται·

Εἶτα μετὰ βραδύτητος ἀπέρχονται πενθίμου·
Τὸτ' ἐνθυμοῦμαι, καὶ αὐτὰς ῤεμβάζει ἡ ψυχὴ μου . . .

3.

Μία ἰδίως· ἄγγελος, τῆς Ἰσπανίας αἷμα!
Χεῖρες λευκαί, μ' ἀγνάς πνοὰς τὸ σῆθος ἀναπάλλου·
Ὅμματα μαῦρ' ἀσράπτοντα ἀπὸ Κρεόλης βλέμμα,
Κ' ἡ χάρις ἡ λανθάνουσα ἐκείνη· στέμμα θάλλον
Στέφουσα Ἡθῆς κεφαλήν.

Δέν εἶν' ὁ ἔρωσ τῆς πικρᾶς θανάτῃς τῆς ἡ αἰτία,
 Οὔτε χαρὰν τῆς ἐδίωξεν ἀκόμη, οὔτε πόνον·
 Δέν ἀποστάσει πάλλουσα ἡ νέα τῆς καρδία,
 Καὶ κρύφ' αὐτῆς ἐλέγαμεν, μὲ κρατημένον στόνον·
 ὦ, πόσον εἶναι θελκτικὴ! . . .»

Πόσον τὴν ἕτερπ' ὁ χορὸς τὴν ἐθανάτισα' ὅμως!
 Οἴμοι· ὁ μαγικὸς χορὸς, ὁ ἐκθαμβῶν πᾶν ὄμμα·
 Φρίσσει ἀκόμ' ἡ κόνις τῆς, ἡδύς τὴν σείει τρόμος,
 Ὄταν εἰς νύκτα ἤρεμον εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
 Ὄρχεῖται σύννεφον λευκόν . . .

Πόσον τὴν ἕτερπ' ὁ χορὸς ὅτ' ἐορτὴ τις ἦτον,
 Τρεῖς νύκτας πρὶν τὸ φάσμα τῆς ἡτένιζ' ἀνατέλλον,
 Καὶ μουσικοὶ, καὶ χορευταί, καὶ ὄμιλος χαρίτων,
 Καθ' ὕπνου πάντες ἤρχοντο, ἐχόρευον, ἐγέλων,
 Πρὸ τῶν κλειστῶν τῆς ὀφθαλμῶν.

Ἐπειτα κόσμοι ἤρχοντο, κειμήλια, ἀλύσεις,
 Ἐδαρῆ, ἔτι σπηρικὰ καὶ ἀδαμάντων λίθοι·
 Ἐφάσματα λεπτότερα ἀπὸ πτερὰ μελίσσης,
 Ταινίαι, ἄνθη, στέφανοι, ὥστε κανίστρων πλήθη,
 Νὰ πληρωθῶσι δαψιλῶς.

Μὲ τὰς φαίδρας τῆς ἀδελφᾶς ἡ ἐορτὴ ὁπότε
 ἤρχετο, τὴν ῥιπίδα τῆς ἐκράτει, κ' ἐνθουσία,
 Κ' ἐν μέσῳ πέπλων ἔμενον ἀκτινοδόλων, τότε
 Ἐσκίρτα μετὰ τῶν αὐλῶν ἡ νέα τῆς καρδία,
 Τῆς πολυφώνου μουσικῆς.

Ἦτο τερπνόνεις τὸν χορὸν πετώσαν νὰ τὴν βλέπῃς!
 Τοὺς κυανοῦς αὐτῆς κροσσοὺς ἡ ζώνη τῆς ἐκίνει,
 Κ' ἔλαμπον κάτω μελανῆς οἱ ὀφθαλμοίτης σκέπῃς,
 Ὄς ὑπὸ νέφος μελανὸν τὴν νύκτα λάμψιν χύνει,
 Ἄστρων διδόμων ἡ ἀκτίς.

Χορὸς εἶν' ὄλη, καὶ χαρὰ, καὶ φῶς μειδιαμάτων,
 Καὶ πάντες ἐθαυμάζαμεν τὰ κάλλη αὐτῆς μόνης·
 —Δέν ἀναπτύσσει ὁ χορὸς τὸ πῦρ τῶν αἰσθημάτων·
 Ἡ ἀηδία μίγνυται εἰς τὰς τρυφὰς ὡς κόνις,
 Ἐπὶ ἐσθῆτος φαινής . . .

Ἄνάρπαστος εἰς στρόβιλον ἐγένετο· ἐσκίρτα,
 Ἰπτατο, μάλις ἔπνεεν, ἐπέστρεφεν ἡσύχως·
 Οἱ φθόγγοι τὴν ἐμέθυον τῆς μουσικῆς, τὰ μύρτα,
 Αἱ λάμψεις τῶν λυχνιῶν, τῶν βηματῶν ἤχος,
 Ὁ θόρυβος ὁ χαρωπός!

Τί τέρψις! νέας μεταξὺ τοῦ πλήθους νὰ λαμβάνῃ
 Αἰσθηθεῖς ἀπὸ τὸν χορὸν, καὶ ν' ἀγνοῇ τί πράττει,
 Ἐὰν ἐντὸς κυλισται κούφων νεφῶν, ἡ φθάνῃ
 Τὴν γῆν καταδιώκουσα, ἡ κῆμα κατεπάτει,
 Περιδονούμενον γοργῶς . . .

Πλὴν φεῦ· ἐπῆλθεν ἡ αὐγὴ κ' ἡ ζέσις ἐψυχράνθη·
 Ἐπὶ τῆς θύρας ἵστατο προσμύουσα μανθῶν . . .
 Φρίσσουσα τότε ἡ θελκτικὴ χορεύτρια ἡσθάνθη,
 Συχνὰ τῆς αὔρας τὴν πνοὴν εἰσδύουσαν τὴν κόραν·
 Ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν γυμνῶν . . .

Πόσας ἡμέρας ὁ χορὸς πικρὰς ἀφίνει· πλεον
 Χαίρετε γέλωτες, στολαί, χοροὶ εὐφραينوμένων . . .
 Βῆξ διεδέχθ' ἐπίμονος τὸ ἄσμά τῆς τὸ νέον,
 Τὰς ἡδονὰς τῆς πυρετῆς ἀγχρός, κ' εἶν' ἐσθῆσμένον
 Ἐντὸς τοῦ τάφου τῆς ἀγχρός, κ' εἶν' ἐσθῆσμένον
 Ἐντὸς τοῦ τάφου τῆς ἀγχρός, κ' εἶν' ἐσθῆσμένον

4.

Οἴμοι· ἐσθῆσθη . . . θελκτικὴ, λατρευομένη, νέα·
 Ἐξερχομένη ἐκ χοροῦ πικροῦ πόσον ὠραία.
 Ἀπέθανεν ἀπὸ μητρὸς ἀγκάλῃν, νεκρωμένην
 Ὁ θάνατος τὴν ἔρριψεν εἰσέτι κοσμημένην,
 Ἐντὸς τοῦ τάφου, κ' ἐκλείσει τὰ σκοτεινάτου χεῖλη·
 Ἐτοιμος ἦτο εἰς χοροὺς καὶ ἄλλους ν' ἀνατείλῃ!
 Τόσον ὠραίαν ἐσπευσεν ὁ χάρων νὰ τὴν δρέψῃ·
 Τὰ ῥόδα ὅσα πρὸ μικροῦ τὴν κόρην εἶχον στέψει,
 Τὰ θάλλοντα εἰς τὸν χορὸν τὴν νύκτα τὴν προτέραν,
 Ἐντὸς τοῦ τάφου ἐσδύσαν τὴν ἄλλην φεῦ, ἡμέραν!

5.

ὦ, τὴν ἀθλίαν μοῖραν τῆς ἡ μήτηρ ἀγνοοῦσα,
 Τόσον τὸ εὐθραυστον αὐτὸ ἡγάπα ἄνθος, τόσον,
 Ἐπεμελήθη νήπιον τὴν κόρην ἀγρυπνοῦσα,
 Καὶ νύκτας τὴν ἐκοίμιζεν εἰς τῆς ζωῆς τὴν ὀρόσον,
 Ἐντὸς κοιτίδος ἐλαφρᾶς.

Μάτην τὰ πάντα· ἔπαυεν ἡ νέα κόρη θῦμα·
 Ὁ ὕπνος ὁ ἀπέραντος τοῦ τάφου τὴν κοιμίζει,
 Βορὰν σκωλήκων, πελιδῶν, ψυχρὰν! Ἄν εἰς τὸ
 [μνήμα,
 Νεκρῶν ποτὲ πανήγυρις τὴν κόρην ἀφυπνίξῃ,
 Νύκτα χειμῶνος μυστικῆν·

Φάσμα γελῶν ἀπαίσια, χοροῦ συνθέτει στέμμα,
 Κ' εἰς τὴν μητέρα τῆς «καιρὸς» φωνεῖ μυστηριώδης·
 Ψυχρὸν τῆς δίδει φίλημα προσκλίνουσα ἡρέμα,
 Καὶ σύρει διὰ τῶν μακρῶν πλοκάμων ὀστεώδεις,
 Λευκοὺς ἀκτύλους καὶ ψυχροὺς.

Καὶ τρέμουσαν εἰς ἕξαλλον χορὸν τὴν διευθύνει·
 Εἰς ὀρχουμένους χορευτὰς τὴν σύρει ἀερώδεις . . .
 —Εἰς τὸν αἰθέρα εἶν' ὠχρὰ κ' εὐρεῖα ἡ σελήνη,
 Καὶ βᾶφ' ἡ Ἴρις μὲ χροιάς ἀχάτου γαλακτώδεις,
 Τὰ μαῦρα νέφη τῆς νυκτός . . .

ὦ πᾶσαι σεῖς, ὅσας χοροὶ ἀθροίζουσι εὐτυχίας·
 Τῆς Ἰσπανίδος ἡ πικρὰ ἄς σᾶς φοβίξῃ μοῖρα . . .
 Νέαι παρθένοι! ἔμπλεως χαρᾶς καὶ θυμηδίας,
 Ἐδρεπε τ' ἄνθη τῆς ζωῆς μὲ ἀπληστον τὴν χεῖρα,
 Κάλλος, νεότης, χαρὰν . . .

Ἡ τάλαινα! . . . τὰς ἐορτὰς καθεῖς τὴν ἐθειώρει,
 Λέσμην ἀνθῶν ἀρμύζουσαν εὐώδη, δρόσου πλήρη·
 Πλὴν φεῦ· ταχέως ἐκλείσει τὰ ὄμματα ἡ κόρη,
 Καθὼς καὶ ἡ Ἰσφείλια, ἢν ῥέθμα εἶχε σύρει,
 Δρέπουσαν ἄνθη, ποταμοῦ.

ΔΙΣΙΔΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ